

jeg heller ikke forstaa Regjeringens Hensigt med. Jeg har jo nok hørt sige, at man var bange for, at Mesterværkerne skulde blive opførte i en daarlig Stikfelse, saa at de bleve forfuskede. Men det er dog bedre, at de i det Hele taget spilles, saaledes som Connerie dertil ere, end at de slet ikke spilles; hvis de opføres helt slet, vilde de desuden falde til Sorden. Hvis man har havt den Hensigt at ødelægge Smagen og hæmme Landslivet, har man ganske sikkert opnaaet det forønskede Resultat. Det er saaledes i Kjøbenhavn, at Privattheatrene ere henvisste til et slet Repertoire. Jeg nægter ikke, at man undertiden spiller danske Stykker, nærmest Vaudeviller, og de kunne være baade gode og lystige. Men naar man gjør det Hele op, er det overveieende udenlandske og daarlige Stykker. Der er f. Ex. for Folketheatrets Vedkommende i 25 Mar spillet $\frac{1}{4}$ danske Stykker og $\frac{3}{4}$ tyske og franske Farcer, og naar man nu, som man gjør her hjemme, klager over den daarlige tyske Kost og den franske Frivolitet, saa er det dog underligt, at man berøver Privattheatrene Retten til at spille den gode Litteratur, som det skulde synes Alle lige magtpaaliggende at faae frem. Nu vilde det vel nok være vanskeligt for Privattheatrene i Diebliffet at ændere, thi Direktørerne maa bygge deres Repertoier paa det, som de nu maa spille. Det kan jo ikke nytte, at der er visse Undtagelser derfra, thi de engagere deres Skuespillere paa det og ere ikke sikre paa, at de kunne magte nogetombelt Andet. Det er aldeles ligegyldigt, at der gives Vempelser, naar man ikke faar en almindelig Regel paa det Punkt. Det er noget Dignende, som naar man først har alkoholiseret Folk aldeles, saa kunne de ikke taale god og sund Kost bagefter. Saaledes er det gaet her i Kjøbenhavn. Man har givet Folk en Art Brændevin, man har alkoholiseret dem gennem Privattheatrene saa meget, som det var muligt, saaledes at man nu ikke er i Stand til med noget Held at byde dem god og fordsielig dramatisk Kost. Men det, at man een Gang har faaet et Menneske alkoholiseret, bliver dog ikke et Bevis for, at man ikke kan komme til noget andet System for hans Ernæring. Jeg tror dog, at der maatte ogsaa hos Regjeringen har været en Følelse af, at i Bøngden var Modstand uholdbar overfor det, der trænges til, og saa er man undertiden kommen til en lille Vempelse paa dette Punkt. I den Henseende findes der et Dokument fra 1883, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det forekommer mig at vise, hvad man saa endelig gjør, naar man bestemmer sig til administra-

tivt at ville raade Bod paa nogle af de værste Ulykker, man har staet. Det er en kultusministeriel Skrivelse af 1883, rettet til de forskjellige Privattheatre i Kjøbenhavn. Det hedder der: „Under disse Omstændigheder maa Ministeriet forbre, enten at Direktøren strengt holder sig indenfor de ved Bevillingen fastsatte Grændser, eller at han, forjaavidt han maatte ønske at opføre Stue-spil, hvortil ikke høves nøie Hjemmel i Bevillingen for disse's Vedkommende underkaster sig nedenstaaende Bestemmelser“. Man ser altsaa her, at der skulde lades ligejom en Udsgt aaben til at spille Andet end det, de i Følge deres Bevilling have Lov til. Saa hedder det: „Forinden Indstuderingen af Stykket, hvad enten det er et originalt Arbejde eller en Oversættelse, paabegyndes, maa det forelægges for Chefen for det kgl. Theater, der i hvert enkelt Tilfælde afgjør, om det maa opføres eller ikke“. Altsaa meget videre er man ikke kommen, thi det Høieste, de faar Lov til, er, at forelægge det for det kgl. Theaters Chef, som saa atter afgjør om de i det Hele taget maa spille det: „Tilladelsen vil i Regelen kunne ventes giben, særlig for Oversættelsers Vedkommende, naar der ikke er Spørgsmaal om et Stykke, henhørende til det klassiske Repertoire, og forjaavidt Stykket ikke agtes opført paa det kgl. Theater. Tilladelse til Opførelse af egentlig Ballet og Opera vil ikke blive giben“. Altsaa Originalarbejder have de ikke lynderligt Haab om at komme til at opføre, Oversættelser kun, naar de ikke høre til det klassiske Repertoire, og det kgl. Theater ikke ønsker at give dem. Der staar ikke Noget om hvornaar, naar man blot har den Hensigt at spille dem en eller anden Gang. Opera og Ballet er helt udelukket. „Det er en Selvpølge, at Ministeriet forbeholder sig, naar Anledning dertil maatte findes, at tilbagefalde de ovenfor givne Vættelser til at kunne spille Stykker, hvortil der ikke høves Hjemmel i Bevillingen.“ Hvad skulle de ulykkelige Direktører dog gjøre med en saadan Tilladelse, naar de ikke vide, hvad Diebliffet det kan falde Ministeriet ind at tilbagefalde denne Vempelse, som man har givet dem? Der er jo ingen Mulighed for at kunne bygge Repertoire eller Engagement derpaa, for de vide jo ikke, hvilket Diebliff dette — som jo i Virkeligheden Angenting betyder — tages fra dem. Til Slutning staar der Følgende: „Opførelsen af et Stykke, hvortil Direktøren maatte have kjøbt Opførelsesretten i Udlandet, vil ubetinget blive nægtet med mindre dertil forinden Kjøbet er erhvervet Tilladelse, og Stykket har været forelagt Chefen for det kgl. Theater.“